

mangler De ganske Forudsætninger til at forstaa, og det nytter ikke at tale mere derom.“

Provsten stod en Stund og bed sig i Underlæben, mens han et Øjeblik betragtede ham med et tvivlraadigt Blik. Hans brede Bryst gik højt, Ansigtet var sprængrodt; — det saa' ud, som om en Flom af voldsomme Ord kogte ham i Struben.

Saa vendte han sig med ét børt og gik langsomt hen til Vinduet, hvor han blev staaende tavs og stirrede ud.

I mere end to Minutter var der dødsstille i Værelset.

Omsider sagde Emanuel:

„Har Provsten mere at tale med mig om?“

Tønnesen vendte sig om.

„Ja, Hr. Hansted!“ sagde han med tilkæmpet Ro. „Jeg føler det som min Pligt endnu en Gang paa det alvorligste at advare Dem mod det skæbnesvangre Skridt, De er ved at foretage. Jeg har optaget Dem i mit Hus, og jeg kan ikke roligt se paa, at De saaledes gør en Ulykke paa Dem selv — og paa andre. Naturligvis tvivler jeg ikke om, at De handler i den bedste Tro,“ vedblev han, idet han atter langsomt nærmede sig over Gulvet. „Naturligvis mener De selv, at dette vil kunne